

Dominee scheen 't eindelijk te vatten. Toen vertelde ik, wat jij er op geprak kizeerd had om haar bij Matje Brouwer te doen."

„En hoeveel vond dominee?" Ze maakte een knippende beweging met haar rechter duim en wijsvinger.

„Tweehonderd."

„Christenziele, ben je gek, Jan."

„Griet, geen cent minder."

„Jou malle sukkel van een vent."

„Mensch, zeg geen stom woord meer, dominee is niks meer op me gebrand, 't is jou schuld als hij me nou niet in de kerkeraad haalt."

„Ze kunnen je daar missen als kiespijn," riep ze hem plagend achterna, toen hij met langzame passen de deeldeur uitging, naar zijn bouwlanden . . .

.. . . .
 't Was geen eigenlijk armenhuis, waar Matje Brouwer, zooveel als de moeder van was. Daarvoor was het dorp ook te klein. De diaconie betaalde haar een sommetje voor Bet van der Mark, Piet Kreuning en Gijsje van Diesen. Ze hadden het er best de oudjes.

Matje was een dappere weduwe die er „den" winkel van 't dorp op nahield.

Voor het ééne raam stond het aarde- en borstelwerk, voor 't andere lagen reepen gerookt spek, afgepaste zakjes rijst, koffie, gort en stopflesschen met *snoepgoed*. *Achter in den hollen, bijna altijd donkeren winkel, stonden vaatjes met boter, hingen een paar onopgemaakte hoedjes, wat bonte zakdoeken en dikke rollen merinos, keper, baai, flanel en sits.*

Met kermis en tegen Sint-Nicolaas lag er speelgoed en koek, dwars over het aardewerk heen.

Achter den winkel en de lange, smalle gang werd het huisje breeder: drie kleine kamers, zonnige, vroolijke vertrekken, die uitzagen op den kleinen tuin en dan verder op de bouwlanden en de onafzienbare Gooische heide tot het zwarte, dreigende sparrebosch in de verte toe.

Ze zaten nu in het middelste vertrek. Piet . . . een oud perkamentachtig mannetje met borstelige wenkbrauwen en kleine slimme knipoogjes, hij kon al lang niet meer werken, zijn handen stonden stijf en krom van de rheumatiek. Hij sprak weinig en als hij sprak had zijn stem iets knorrigs alsof hij voortdurend verongelijkt werd.

Bet van der Mark was bijna blind, ze breide den heelen langen dag kousen en praatte graag en veel met een zeurige, zachte stem. Gijsje, de jongste, die wel eens koorts in het hoofd had, was Matjes hulp. Gijsje had veel verdriet in haar leven gehad, in één maand tijds haar man en kind aan 't roodvonk verloren. Daarna was ze wat toubberig geworden. Vooral als de blaren aan de boomen kwamen of er afvielen dan werd 't zoo wonderlijk in haar hoofd of 't sloeg haar in de beenen, ze kon dan dagen achtereen niet loopen en Bet en Matje hadden dan heel wat met haar te stellen.

„Hoe laat, Piet?" vroeg Matje.